

- РАКИДА: Няма няма да ме обадиш на кефалията?
/Ракида пада на колене. Мария ѝ подава ръка и я накарва да стане./
- МАРИЯ: Няма. Стани!
- РАКИДА: Ами ти коя си?
- МАРИЯ: Знаеш ли друма за Търновград?
- РАКИДА: Оттук го не знам. Трябва да минем покрай нашата млина за да ти го покажа.
- МАРИЯ: А не те ли е страх да ходиш сама из гората?
- РАКИДА: Страх ме е, но трябва да събера малко дръвца за зимата, че баща ми се върна с много рани от войните и не може да се вдигне от легло, а майка ми посреща людете, дето идват да си менят брашното... Много ме е страх... Казваха, че са виждали гъдъва от людете на разбойника Темелко.
- МАРИЯ: Води ме тогава на нашата млина!
- РАКИДА: Да вървим, болярко.
- МАРИЯ: Дай ми балтийката си да оставям следи по дърветата.
/Ракида плахо ѝ подава балтийката си и двете момичета тръгват из гората. Чуват се ударите на балтията по дърветата./

5 с ц е н а

Млина в Хемските планини.

/На одъра лежи Хинко. Севдана гледа през прозореца./

- СЕВДАНА: Олеле нам!
- ХИНКО: Какво има?
- СЕВДАНА: Уловили са я в забела! Страж я води!
- ХАНКО: Горко ни! Каква ли казън ще ни сторят сега?

/Влизат Мария и Ракида. Севдана се хвърля на колене./